ARREST VAN HET HOF VAN 10 JULI 1975 [1]

G. Bonaffini en anderen tegen Istituto Nazionale della Previdenza (INPS) (verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Pretore di Enna)

Zaak 27-75

Samenvatting

Sociale zekerheid van migrerende werknemers — Werkloosheid — Uitkeringen krachtens de wettelijke regeling van de bevoegde Staat — Beperkt en voorwaardelijk behoud — Vertrek van de betrokkene naar een andere Lid-Staat — Uitkeringen krachtens de wettelijke regeling van deze Staat — Weigering op grond van veronachtzaming van de voorwaarden van artikel 69 van verordening (EEG) nr. 1408/71 — Ontoelaatbaarheid

Artikel 69 van verordening (EEG) nr. 1408/71 beoogt slechts voor de migrerende werknemer — ook al begeeft hij zich naar een andere Lid-Staat — het beperkte en voorwaardelijke behoud van de werkloosheidsuitkeringen in de bevoegde Staat te waarborgen, en bijgevolg kan die andere Lid-Staat zich niet beroepen op de enkele veronachtzaming van de in dit artikel gestelde voorwaarden om de werknemer de uitkeringen waarop hij aanspraak kan maken krachtens de nationale wettelijke regeling van deze Staat te ontzeggen.

In de zaak 27-75,

betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 177 EEG-Verdrag van de Pretore te Enna, in het aldaar aanhangig geding tussen

G. BONAFFINI EN ANDEREN,

en

ISTITUTO NAZIONALE DELLA PREVIDENZA SOCIALE (INPS),

om een prejudiciële beslissing inzake de uitlegging van de artikelen 69 en 71 van verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 betreffende

1 — Procestaal: Italiaans.

de toepassing van de sociale zekerheidsregelingen op loontrekkenden en hun gezinnen, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen (PB 1971, nr. L 149),

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE,

samengesteld als volgt: R. Lecourt, President, J. Mertens de Wilmars en A. J. Mackenzie Stuart, Kamerpresidenten, A. M. Donner (rapporteur), R. Monaco, P. Pescatore, H. Kutscher, M. Sørensen en A. O'Keeffe, Rechters,

Advocaat-Generaal: J. P. Warner
Griffier: A. Van Houtte

het navolgende

ARREST

Ten aanzien van de feiten

Overwegende dat de feiten, het processverloop en de krachtens artikel 20 van 's Hofs EEG-Statuut door partijen ingediende opmerkingen kunnen worden samengevat als volgt:

I — De feiten en het processverloop

Artikel 69 van verordening (EEG) nr. 1408/71 luidt:

„Voorwaarden en beperkingen voor de handhaving van het recht op uitkering.

1. De volledig werkloze werknemer die voldoet aan de in de wettelijke regeling van een Lid-Staat gestelde voorwaarden voor het recht op uitkering, en die zich naar het grondgebied van een of meer andere Lid-Staten begeeft om aldaar werk te zoeken, behoudt het recht op deze uitkering onder de hieronder aangegeven voorwaarden en beperkingen:

a) vóór zijn vertrek dient hij gedurende ten minste vier weken na de aanvang van zijn werkloosheid als werkzoekende ingeschreven te zijn geweest en ter beschikking van de diensten voor arbeidsbemiddeling van de bevoegde staat te zijn gebleven. De bevoegde diensten of organen kunnen hem evenwel toestemming geven vóór het verstrijken van deze termijn te vertrekken;
b) hij dient zich als werkzoekende in te laten schrijven bij de diensten voor arbeidsbemiddeling van iedere Lid-Staat naar het grondgebied waarvan hij zich begeeft en zich aan het aldaar uitgeoefende toezicht te onderwerpen. Voor het aan de inschrijving voorafgaande tijdvak wordt deze voorwaarde geacht te zijn vervuld indien deze inschrijving plaatsvindt binnen een termijn van zeven dagen sedert de datum waarop de betrokkene niet meer ter beschikking stond van de diensten

voor arbeidsbemiddeling van de staat waarvan hij het grondgebied heeft verlaten. In buitengewone gevallen kunnen de bevoegde diensten of organen deze termijn verlengen;

c) het recht op uitkering wordt gehandhaafd gedurende een tijdvak van ten hoogste drie maanden, sedert de datum waarop de betrokkene niet langer ter beschikking stond van de diensten voor arbeidsbemiddeling van de staat waarvan hij het grondgebied heeft verlaten, zonder dat de totale duur waarover uitkering wordt verleend, de duur mag overschrijden, waarover hij krachtens de wettelijke regeling van bedoelde staat recht op uitkering heeft. Deze duur wordt voor seizoenarbeiders bovendien nog beperkt tot de verdere duur van het seizoen waarvoor hij is aangeworven.

2. Indien de betrokkene vóór het verstrijken van het tijdvak waarover hij krachtens lid 1, sub c), recht op uitkering heeft, naar het grondgebied van de bevoegde staat terugkeert, behoudt hij recht op uitkering overeenkomstig de wettelijke regeling van deze staat; hij verliest elk recht op uitkering krachtens de wettelijke regeling van de bevoegde staat indien hij niet vóór het verstrijken van dit tijdvak naar het grondgebied van deze staat terugkeert. In buitengewone gevallen kunnen de bevoegde diensten of organen deze termijn verlengen.

3. Tussen twee tijdvakken van arbeid kan op het bepaalde in lid 1 slechts eenmaal een beroep worden gedaan.

4. Indien België de bevoegde staat is, krijgt de werkloze die na afloop van de in lid 1, sub c), bedoelde termijn van drie maanden naar dit land terugkeert, eerst dan opnieuw recht op uitkering van dit land, nadat hij daar gedurende ten minste drie maanden werkzaamheden heeft uitgeoefend."

Artikel 71 van dezelfde verordening luidt:

„1. De werkloze die tijdens het verrichten van zijn laatste werkzaamheden op het grondgebied van een andere dan de bevoegde Lid-Staat woonde, heeft recht op uitkering overeenkomstig de volgende bepalingen:

a) (i) de grensarbeider die in de onderneming waarin hij werkzaam is, gedeeltelijk of door onvoorziene omstandigheden werkloos is, heeft recht op uitkering volgens de wettelijke regeling van de bevoegde staat, alsof hij op het grondgebied van die Staat woonde; deze uitkering wordt door het bevoegde orgaan verleend;

(ii) de volledig werkloze grensarbeider heeft recht op uitkering volgens de wettelijke regeling van de Lid-Staat op het grondgebied waarvan hij woont, alsof die wettelijke regeling tijdens het verrichten van zijn laatste werkzaamheden op hem van toepassing was geweest; deze uitkering wordt door en voor rekening van het orgaan van de woonplaats verleend;

b) (i) een werknemer die geen grensarbeider is en gedeeltelijk of door onvoorziene omstandigheden of volledig werkloos is, doch ter beschikking blijft van zijn werkgever of van de diensten voor arbeidsbemiddeling op het grondgebied van de bevoegde staat, heeft recht op uitkering volgens de wettelijke regeling van die staat, alsof hij op het grondgebied van die staat woonde; deze uitkering wordt door het bevoegde orgaan verleend;

(ii) een werknemer die geen grensarbeider is, volledig werkloos is en zich ter beschikking stelt van de diensten voor arbeidsbemiddeling op het grondgebied van de Lid-Staat waarop hij woont of die naar dit grondgebied terugkeert, heeft recht op uitkering volgens de wettelijke regeling van deze staat, alsof hij zijn laatste werkzaamheden op het grondgebied daarvan had uitgeoefend; deze uitkering wordt

door en voor rekening van het orgaan van de woonplaats verleend. Indien deze werknemer evenwel in het genot van uitkering werd gesteld voor rekening van het bevoegde orgaan van de Lid-Staat aan de wettelijke regeling waarvan hij het laatst onderworpen was, heeft hij recht op uitkering overeenkomstig artikel 69. De uitkering volgens de wettelijke regeling van de Staat op het grondgebied waarvan hij woont, wordt geschorst gedurende het tijdvak waarin de werkloze op grond van artikel 69 aanspraak kan maken op uitkering krachtens de wettelijke regeling waaraan hij het laatst onderworpen was.

2. Zolang een werkloze krachtens lid 1, sub a), (i), of sub b), (i), recht op uitkering heeft, kan hij geen aanspraak op uitkering maken krachtens de wettelijke regeling van de Lid-Staat op het grondgebied waarvan hij woont."

G. Bonaffini en een aantal andere Italiaanse onderdanen hadden op het grondgebied van de Bondsrepubliek Duitsland in loondienst gewerkt en waren vervolgens werkloos geworden; na terugkeer in Italië verzochten zij het Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS) om werkloosheidsuitkering overeenkomstig artikel 19 van Koninklijk wetsdecreet nr. 636 van 14 april 1939.

Het INPS wees het verzoek af op grond dat de betrokken werknemers niet gedurende tenminste vier weken vanaf de aanvang van het werkloosheidstijdvak ter beschikking van de diensten voor arbeidsbemiddeling van de Bondsrepubliek waren gebleven en geen toestemming hadden gekregen vóór afloop van die termijn naar Italië terug te keren.

Bonaffini en anderen hebben daarop bij de Pretore te Enna beroep ingesteld tot uitbetaling van de werkloosheidsuitkering. Zij betoogden dat de voorwaarde van artikel 69 slechts was gesteld om de diensten voor arbeidsbemiddeling van de bevoegde staat gelegenheid te geven voor de werkloze een andere betrekking te vinden alvorens deze staat de uitkering over het gehele desbetreffende tijdvak te laten betalen; bij niet-inachtneming van deze voorwaarde zou de werknemer wel degelijk recht op uitkering van het verzekeringsorgaan van zijn woonplaats hebben na terugkeer in zijn land van herkomst, wanneer hij daar zijn woonplaats heeft behouden gedurende de tijd dat hij in het buitenland werkte.

Hiertegenover stelde het INPS dat de werknemer krachtens artikel 69 van verordening nr. 1408/71 als werkzoekende moet zijn ingeschreven en tenminste vier weken na de aanvang van zijn werkloosheid ter beschikking van de diensten voor arbeidsbemiddeling van de bevoegde Staat moet blijven voor het behoud van het recht op uitkering in een andere Lid-Staat van de Gemeenschap, waarheen hij zich vervolgens begeeft om daar werk te zoeken. Vóór het verstrijken van deze termijn kan men slechts vertrekken met toestemming van de bevoegde diensten. In casu was aan geen van beide voorwaarden voldaan.

Volgens het INPS kan artikel 71 van verordening nr. 1408/71 bovendien niet op verzoekers worden toegepast daar zij gedurende het tijdvak dat zij in het buitenland werkten, hun woonplaats in Italië niet hadden behouden. Het concludeerde derhalve tot afwijzing van de verzoeken.

De Pretore te Enna, die een prealabele oplossing van de vragen van gemeenschapsrecht noodzakelijk achtte, besloot bij beschikking van 17 december 1974 het geding te schorsen en het Hof van Justitie krachtens artikel 177 EEG-Verdrag te verzoeken „de betekenis van de term „dagloner" in artikel 71 van verordening (EEG) nr. 1408/71 van 14 juni 1971 nader te verklaren [en aan te geven] of bij niet-inachtneming van de in artikel 69 voorgeschreven wachttijd van vier weken het recht van de werknemer op werkloosheidsuitkering van de Lid-Staat waartoe hij behoort, vervalt."

De beschikking van de Pretore te Enna is op 11 maart 1975 ingeschreven ter griffie van het Hof.

Overeenkomstig artikel 20 van 's Hofs EEG-Statuut zijn schriftelijke opmerkingen ingediend door het INPS, vertegenwoordigd door A. Pittoni en G. B. Rossi Doria, en door de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur G. Campogrande als gemachtigde.

Het Hof heeft, op rapport van de Rechter-Rapporteur en gehoord de Advocaat-Generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

II — Bij het Hof ingediende schriftelijke opmerkingen

Het *Istituto nazionale della previdenza sociale* (INPS) meent dat de door de Pretore te Enna gestelde vragen niet het vereiste prejudiciële karakter hebben voor toepassing van artikel 177 EEG-Verdrag.

De prealabele vraag nopens de werkloosheidsuitkeringen is, of zij volgens de nationale wettelijke regeling kunnen worden toegekend. Alleen wanneer zulks het geval is, zou de beperkende voorwaarde van artikel 69 van verordening nr. 1408/71, waarvan de toepasselijkheid in casu wordt betwist, kunnen gelden. Zo niet, dan kan het onderzoek naar de toepasselijkheid van artikel 71 dier verordening van belang zijn.

Omtrent de betekenis van de term „grensarbeider" (de term „dagloner" berust kennelijk op een materiële vergissing van de Pretore te Enna) meent het INPS dat de in artikel 1, sub b), van de betrokken verordening gegeven definitie voldoende duidelijk is en in ieder geval juist was uitgelegd in besluit nr. 94 van 24 januari 1974 van de administratieve commissie voor de sociale zekerheid van migrerende werknemers.

Bovendien kunnen uit Sicilië afkomstige migrerende werknemers die in de Bondsrepubliek Duitsland werken, rechtens geen „grensarbeiders" zijn.

Gezien de jarenlange arbeid van verzoekers in de Bondsrepubliek Duitsland, kan artikel 71, lid 1, sub b), (ii), van de betrokken verordening dat ziet op „werknemers die geen grensarbeiders zijn", evenmin worden toegepast. Op dit punt dient men zich te houden aan het beginsel van besluit nr. 94 van genoemde administratieve commissie, dat „wanneer een werknemer een werkkring van min of meer blijvende aard in een enkele Lid-Staat heeft, men ervan moet uitgaan dat... deze werknemer in deze zelfde Staat woont".

In zijn tweede vraag verstaat de rechter in het hoofdgeding onder „behoren tot een Lid-Staat" kennelijk de status van onderdaan, welke volgens de algemene communautaire beginselen voor de onderdanen van de Lid-Staten geen enkele rol speelt bij de toepassing van de gemeenschapsregelingen. Artikel 69 van verordening nr. 1408/71 regelt niet de *toekenning van het recht* op sociale uitkeringen, maar veeleer het *behoud van dit recht* wanneer de werknemer in verschillende Lid-Staten ander werk zoekt.

Bijgevolg kan deze bepaling niet van invloed zijn op de toekenning van de sociale uitkering door een andere Lid-Staat dan die, waar de werknemer het laatst was tewerkgesteld.

Voor zover de gemeenschapsverordeningen een coördinatie van de nationale wetten teweegbrengen, wil de verordening inzake de sociale zekerheid de migrerende werknemer blijkbaar in een gunstiger positie brengen dan bij uitsluitende toepassing van het nationale recht het geval zou zijn (arrest van 5 juli 1967 in de zaak 1-67, Ciechelski, Jurispr. 1967, blz. 223).

Zulks kan echter niet betekenen dat de nationale regeling die een zelfstandig recht op uitkering verschaft, niet moet worden toegepast wanneer toepassing van

de gemeenschapsbepaling niet mogelijk is. Dit beginsel volgt uit 's Hofs jurisprudentie (arrest van 5 juli 1967 in de zaak 2-67, De Moor, Jurispr. 1967, blz. 243; arrest van 30 november 1967 in de zaak 22-67 Goffart, Jurispr. 1967, blz. 399) en vindt voorts bevestiging in de considerans van verordening nr. 1408/71.

Het INPS leidt hieruit af:

de vragen van de rechter in het hoofdgeding moeten niet-ontvankelijk worden verklaard, ook al kan, subsidiair, in de litigieuze bepalingen een bevestiging worden gelezen van het beginsel dat de gemeenschapsbepaling geen beletsel mag vormen om de nationale wet toe te passen, wanneer de migrerende werknemer die niet meer in aanmerking komt voor uitkeringen in de Lid-Staat aan de wettelijke regeling waarvan hij het laatst onderworpen was, nog wel onder de nationale wet aanspraak op sociale uitkeringen kan maken.

De *Commissie* zou de gestelde vragen als volgt willen formuleren:

1. Wat dient voor de toepassing van artikel 71 van verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 te worden verstaan onder „Lid-Staat op het grondgebied waarvan de werknemer woont"?
2. Wat dient voor de toepassing van artikel 71 van verordening nr. 1408/71 te worden verstaan onder „grensarbeider"?
3. Houdt artikel 69 van verordening nr. 1408/71 in dat de werkloze werknemer, die zijn recht op uitkering van de bevoegde Staat niet heeft bewaard, geen aanspraak meer kan maken op betaling van de werkloosheidsuitkering door het verzekeringsorgaan van een andere Lid-Staat krachtens de daar geldende bepalingen die bij ontbreken van de gemeenschapsregeling op hem van toepassing zouden zijn?

Ten aanzien van de eerste vraag.

Volgens artikel 1, sub h), van verordening nr. 1408/71 dient onder „woonplaats" te worden verstaan de „normale verblijfplaats" van de werknemer. De vraag is nu wat „normale verblijfplaats" in de context van deze verordening betekent.

Volgens 's Hofs arrest van 12 juli 1973 in de zaak 13-73, Hakenberg (Jurispr. 1973, blz. 935) met betrekking tot verordening (EEG) nr. 3/58 is onder woonplaats van de werknemer te verstaan de plaats waar hij „het permanente centrum van zijn belangen heeft gevestigd en waarheen hij tussen zijn rondreizen terugkeert." Deze uitspraak betrof echter het geval van een handelsvertegenwoordiger die in twee verschillende Lid-Staten werkzaam was en voortdurend van de ene plaats naar de andere trok.

Volgens dit arrest lijken twee oplossingen mogelijk: In de eerste plaats zou men kunnen concluderen dat het bepalen van de „normale verblijfplaats" een kwestie van feitelijke aard is, die van geval tot geval moet worden opgelost aan de hand van uitleggingscriteria, waarmee de rechter in het hoofdgeding bij zijn onderzoek rekening moet houden.

Eveneens zou men kunnen aannemen dat het Hof in dit bijzonder geval slechts een subsidiair criterium heeft vastgesteld waarop men kan terugvallen wanneer het niet mogelijk is aan de hand van andere factoren — waaronder de aard der uitgeoefende werkzaamheden — een bepaald land als „normale verblijfplaats" aan te merken.

Overeenkomstig de conclusie van de Advocaat-Generaal in bedoelde zaak (Jurispr. 1973, blz. 953) meent de Commissie dat de belangrijkste feitelijke elementen ter bepaling van de normale verblijfplaats niet alleen moeten worden gezocht in de duur van het verblijf zelf, maar ook in een zekere bestendigheid en continuiteit evenals in de bedoeling van het verblijf. Deze factoren moeten „ter beslissing of zodanige territoriale relatie als ‚normaal' is te beschouwen, van geval tot geval worden beoordeeld, waarbij ook op de aard van betrokkenes werkzaamheden dient te worden gelet" (voornoemde conclusie).

Ten aanzien van de tweede vraag

Gezien de in verordening nr. 1408/71 gegeven definitie van de term „grensarbeider" en de kenmerken van het onderhavige geval, zijn op dit punt geen nadere opmerkingen te maken.

Ten aanzien van de derde vraag

Artikel 51 EEG-Verdrag, rechtsgrondslag van verordening nr. 1408/71, beoogt aan de migrerende werknemer de in de gemeenschapsverordeningen voorgeschreven voordelen toe te kennen, evenwel zonder verkorting van de rechten die hem zouden zijn toegekend indien de gemeenschapsregeling niet werd toegepast.

Dit herhaaldelijk in 's Hofs jurisprudentie over verordening nr. 3/58 bevestigde beginsel geldt tevens voor de uitlegging van verordening nr. 1408/71 die de voorgaande heeft vervangen zonder de geest en de grote lijnen daarvan te veranderen.

Onder verwijzing naar het arrest van 28 mei 1974 in de zaak 191-73, Niemann (Jurispr. 1974, blz. 571) meent de Commissie dat niet-inachtneming van de in artikel 69 van verordening nr. 1408/71 vervatte voorwaarden het recht van de werknemer op de hem krachtens deze verordening toekomende uitkeringen doet vervallen, maar niet afdoet aan eventuele rechten die de nationale wettelijke regeling van een Lid-Staat hem autonoom toekent. Met andere woorden: wanneer de betrokken werknemers krachtens de Italiaanse wetgeving recht hebben op werkloosheidsuitkering, wordt hieraan niet afgedaan door het feit dat zij wegens niet-inachtneming van de voorwaarden van artikel 69 van verordening nr. 1408/71 hun aanspraak op uitkeringen die krachtens de gemeenschapsverordening zijn verschuldigd door het verzekeringsorgaan van de Bondsrepubliek Duitsland, hebben verloren.

III — Mondelinge behandeling

De Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur G. Campogrande als gemachtigde, is ter terechtzitting van 25 juni 1975 in haar mondelinge opmerkingen gehoord.

De Advocaat-Generaal heeft ter terechtzitting van 9 juli 1975 conclusie genomen.

Ten aanzien van het recht

1 Overwegende dat de Pretore te Enna bij beschikking van 17 december 1974, ingekomen ter griffie van het Hof op 11 maart 1975, krachtens artikel 177 EEG-Verdrag een aantal vragen heeft gesteld inzake de uitlegging van de artikelen 69 en 71 van verordening (EEG) nr. 1408/71 (PB nr. L 149);

2 Overwegende dat de vragen zijn gesteld met betrekking tot werknemers van Italiaanse nationaliteit die, na op het grondgebied van de Bondesrepubliek Duitsland te hebben gewerkt en daar werkloos te zijn geworden, naar Italië zijn teruggekeerd en, werkloos gebleven, hebben verzocht om een werkloosheidsuitkering overeenkomstig de in Italië geldende wettelijke regeling;

3 dat na afwijzing van hun verzoek op grond dat zij zich niet hadden gehouden aan het in artikel 69 van verordening nr. 1408/71 bepaalde, met name door voor het verstrijken van de daar voorgeschreven termijn van vier weken naar Italië terug te keren, de vraag is gerezen of een dergelijk verzuim hen kon uitsluiten van toepassing van de Italiaanse wettelijke regeling;

4 dat in bevestigend geval wordt gevraagd of de betrokken werknemers dan niet onder het gestelde in artikel 71 van verordening nr. 1408/71 vallen;

5 Overwegende dat artikel 69 van verordening nr. 1408/71 ziet op de werkloze migrerende werknemer die werkloosheidsuitkeringen in de bevoegde staat ontvangt en zich naar een of meer andere Lid-Staten begeeft teneinde daar werk te zoeken;

6 dat deze bepaling beoogt voor deze werknemer het behoud van het recht op uitkeringen van de bevoegde Staat te waarborgen onder de voorwaarden en binnen de grenzen, in dat artikel aangegeven;

7 dat hieruit volgt dat de bepaling niet afdoet aan de rechten waarop de betrokken werknemer eventueel rechtstreeks aanspraak kan maken krachtens de wettelijke regeling van de Lid-Staten, waarheen hij zich heeft begeven;

8 dat, ook al is het niet uitgesloten dat de autoriteiten van deze Lid-Staat bij de toekenning van de uitkeringen waarop de werknemer krachtens hun wettelijke regeling recht zou hebben, ermee rekening houden dat hij krachtens artikel 69 nog aanspraak heeft op werkloosheidsuitkeringen van de bevoegde Staat, zij de werknemer echter niet kunnen tegenwerpen dat hij geen beroep meer kan doen op artikel 69 wegens veronachtzaming van de daarin gestelde voorwaarden, en op die grond niet kunnen weigeren hun nationale wettelijke regeling regelmatig en normaal op hem toe te passen;

9 Overwegende dat derhalve dient te worden geantwoord dat artikel 69 slechts beoogt voor de migrerende werknemer — ook al begeeft hij zich naar een andere Lid-Staat — het beperkte en voorwaardelijke behoud van de werkloosheidsuitkeringen in de bevoegde Staat te waarborgen, en dat bijgevolg die andere Lid-Staat zich niet op de enkele veronachtzaming van de in dit artikel gestelde voorwaarden kan beroepen om de werknemer de uitkeringen waarop hij aanspraak kan maken krachtens de nationale wettelijke regeling van deze Staat, te ontzeggen;

10 Overwegende dat zowel uit de tekst van de verwijzingsbeschikking als uit het dossier van de zaak blijkt dat met dit antwoord op de vraag inzake artikel 69 de vraag inzake artikel 71 van verordening nr. 1408/71 zonder voorwerp is geraakt;

Ten aanzien van de kosten

11 Overwegende dat de kosten, door de Commissie van de Europese Gemeenschappen wegens indiening harer opmerkingen bij het Hof gemaakt, niet voor vergoeding in aanmerking kunnen komen;

12 dat de procedure ten aanzien van de partijen in het hoofdgeding als een aldaar gerezen incident is te beschouwen, zodat de nationale rechterlijke instantie over de kosten heeft te beslissen;

HET HOF VAN JUSTITIE,

uitspraak doende op de door de Pretore te Enna bij beschikking van 17 december 1974 gestelde vragen, verklaart voor recht:

Artikel 69 van verordening (EEG) nr. 1408/71 beoogt slechts voor de migrerende werknemer — ook al begeeft hij zich naar een andere Lid-Staat — het beperkte en voorwaardelijke behoud van de werkloosheidsuitkeringen in de bevoegde staat te waarborgen, en bijgevolg kan die andere Lid-Staat zich niet beroepen op de enkele veronachtzaming van de in dit artikel gestelde voorwaarden om de werknemer de uitkeringen waarop hij aanspraak kan maken krachtens de nationale wettelijke regeling van deze Staat, te ontzeggen.

Lecourt Mertens de Wilmars Mackenzie Stuart Donner Monaco

Pescatore Kutscher Sørensen O'Keeffe

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op tien juli negentienhonderdvijfenzeventig.

De Griffier

A. Van Houtte

De President

R. Lecourt